

Peter sa predstavuje

Keď mal Peter Fortune desať rokov, dospeli o ňom niekedy hovoriť ako o „problémovom“ dieťati. Nikdy nechápal, čo tým myslia. Necítil sa problémovo. Nehádzal fľaše od mlieka na záhradný múrik, nelial si kečup na hlavu predstierajúc, že je to krv, ani nesekal babičku po členkoch mečom, hoci občas o všetkých týchto veciach premýšľal. Okrem akejkolvek zeleniny, rýb, vajec a syrov neodmietal žiadne jedlo. Nebol hlučnejší ani špinavší či hlúpejší ako ktokoľvek, koho poznal. Jeho meno sa vyslovovalo aj hláskovalo ľahko. Nebol problém pamätať si jeho tvár, bledú a pehavú. Každý deň chodil do školy ako všetky ostatné deti a nikdy okolo toho nerobil zmätky. K svojej

sestre bol presne taký protivný ako ona k nemu. Na dvere nikdy nezaklopali policajti, čo by ho chceli uväzniť. Ani jeden doktor v bielom plášti sa neponúkal, že ho zavrie do blázince. Pokiaľ mu pamäť siahala, nebol s ním nijaký problém. Tak čo bolo na ňom problémové?

Pochopil to až po mnohých rokoch ako dospelý človek. Mysleli si, že je problémový, lebo bol stále potichu. To ticho ľudí otravovalo. Ďalší problém bol, že sa mu páčilo byť osamote. Nie stále, samozrejme. Dokonca ani každý deň nie. No väčšinu dní platilo, že sa rád stratil na hodinu vo svojej izbe alebo šiel do parku. Bol rád sám a rozvíjal svoje úvahy.

Dospeli si radi namýšľajú, že vedia, čo sa točí v desaťročnej hlave. Nedá sa vedieť, čo si myslí druhý človek, pokiaľ stále mlčí. Ľudia videli Petra, ako za letného popoludnia leží na chrbte, prežúva trávu a zíza na oblohu. „Peter! O čom rozmýšľaš?“ volali naňho. Peter sa preľakol a posadil. „O ničom. Fakt o ničom.“ Dospeli vedeli, že mu niečo chodí po rozume, ale nedalo sa to vidieť, počuť ani nahmatať. Nemohli Petrovi povedať, aby s tým prestal, lebo sami nevedeli,